

правових правил використання інформації в медичній галузі. Відповідно, системи медичних даних повинні бути належним чином захищені від можливих кібератак, а також забезпечувати дотримання стандартів медичної етики та законодавства про захист персональних даних [2].

Загалом, цифрова трансформація управління персоналом медичних закладів – це не тільки питання впровадження технологій, але й створення нового підходу до надання медичних послуг. Правильне об'єднання людського фактору та передових технологій може стати ключем до успішного функціонування медичних закладів у цифрову епоху.

Література:

1. Збрицька Т., Сорока О. (2021) Управління персоналом в епоху цифрової економіки. *Економіка та суспільство*. № 31. doi: 10.32782/2524-0072/2021-31-20.
2. Back, D.A., Scherer, J., Osterhoff, G. et al. Digital implications for human resource management in surgical departments. *Eur Surg* 54, 17–23 (2022). <https://doi.org/10.1007/s10353-021-00709-9>

Бойко О.,

здобувачка групи МЕ-22

Мельник А.

здобувачка групи ФС-23

Глевацька Н.М.

кандидат економічних наук, доцент

Центральноукраїнський національний технічний університет

м. Кропивницький, Україна

ГЛОБАЛЬНЕ УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ БЕЗПЕКИ

У сучасному світі, охопленому безперервними змінами і викликами у сфері безпеки, глобальне управління виходить на передній план як ключовий фактор у забезпеченні стабільності та запобіганні глобальним військовим конфліктам та регіональним зіткненням. Сучасні виклики, включаючи гібридні війни, інформаційні загрози та зростання терористичних дій, вимагають від міжнародної спільноти нових підходів до глобального управління у сфері безпеки. Ця потреба підкреслюється наявністю постійно мінливих обставин, таких як розвиток збройних конфліктів та еволюція збройних загроз, що вносять виклики у створення ефективної системи глобальної безпеки.

Метою нашого дослідження є аналіз теоретичних концепцій глобального управління в сфері безпеки, що відповідають сучасним викликам і забезпечують ефективну взаємодію між регіональними та глобальними безпековими структурами.

Глобальне управління в сфері безпеки є складним явищем, що включає загальні принципи global governance та їх специфічне застосування у сфері безпеки, вимагаючи розуміння як глобальних, так і галузевих вимірів цього процесу.

Глобалізація - це історично обумовлений процес, який може бути керованим за допомогою спільних зусиль людства, ставить перед собою виклик глобальному управлінню, особливо в сфері безпеки, де потрібно забезпечити справедливий та синхронізований розвиток країн і народів [1].

Введення терміну global governance у широкий обіг В. Брандтом та його колегами з Commission on Global Governance у 1992 році в контексті ООН, акцентує на важливості регулювання на міжнародному рівні політичних дій та контролю над фінансовими потоками у глобальному економічному просторі.

Глобальне управління охоплює не тільки формальні інститути і організації, але й мережеві структури, такі як транснаціональні корпорації, соціальні рухи та міжнародні

неурядові організації, які впливають на досягнення стратегічних цілей у сфері безпеки.

Відсутність "безпечних притулків" у сучасному світі, згідно з Глобальним звітом "Військово-політичні тенденції 2018 року", підкреслює необхідність глобального підходу до управління в сфері безпеки, миру та війни [2].

Існує потреба в концептуалізації військово-теоретичних та доктринальних підходів у сфері глобального управління безпекою, що включає інтеграцію теорій управління з реальними викликами в області міжнародної безпеки.

У сучасному світі, що стрімко змінюється, поняття безпеки набуває нових вимірів. Г. Ситник акцентує на складності та суперечливості безпеки, викликаній глобальними трансформаціями у геополітичному та гео економічному просторі. Він визначає безпеку як стан системи, де зберігається її цілісність та стабільність, забезпечуючи ефективне функціонування та прогресивний розвиток в умовах зовнішніх та внутрішніх загроз [3, с.18-28].

Концепція міжнародної безпеки, як стверджує І. Храбан, вимагає від кожної країни участі в системі колективної безпеки. Це важливо як для глобальної, так і для регіональної безпеки, формуючи основу міжнародних відносин і національної безпеки країн [4].

У контексті глобалізації, безпека перестає бути обмеженою національними рамками. Необхідність створення ефективної системи міжнародної безпеки є ключовою, оскільки вона повинна охоплювати всі рівні - від індивідуального до глобального. Таким чином, для підтримки та посилення міжнародної безпеки країн-членів глобальної спільноти, особливо на рівні національних держав, важливо розробити систему глобального управління в сфері міжнародної безпеки, яка базується на взаємних обов'язках, гарантіях та можливостях її учасників.

Ключовим фактором у забезпеченні безпеки повинно стати спільне вжиття заходів усіма заінтересованими сторонами для протидії "новим загрозам". Як показує досвід, окремі країни чи індивідуальні організації не здатні ефективно протистояти міжнародним загрозам. Тому необхідна координація дій, перш за все, з боку міжнародних організацій, які гарантують безпеку не тільки для окремих держав, але й для цілих регіонів. Крім того, ефективна боротьба з такими загрозами вимагає значних ресурсів, які можуть бути досягнуті через широку співпрацю між державами та міжнародними установами.

Таким чином, геополітична боротьба та конкуренція між провідними державами за вплив і ресурси часто відображаються у вигляді підтримки місцевих конфліктів на регіональному та локальному рівнях. Оскільки загрози в сучасному світі мають глобальний масштаб, ефективна протидія цим загрозам вимагає глобального підходу. Інституції, які відповідають за глобальне управління у сфері безпеки, мають зосередитися на рішучій боротьбі з міжнародними загрозами для забезпечення світової безпеки. Дослідження підкреслюють важливість подальшого аналізу та вдосконалення системи глобального управління з метою підвищення ефективності міжнародних безпекових організацій.

В умовах глобалізації та зростаючого міждержавного суперництва, важливість глобального управління у сфері безпеки набуває нового значення. Перед лицем загроз, що не знають кордонів, ефективне управління безпекою вимагає співпраці та координації на міжнародному рівні. Необхідність адаптації та посилення міжнародних безпекових інститутів є ключовою для протидії сучасним загрозам. Це підкреслює важливість подальшого дослідження в цій області, з метою розробки ефективних стратегій та механізмів для глобального управління безпекою, а також для вирішення конфліктів та запобігання новим загрозам на міжнародному рівні.

Література:

1. Войтович Р. Вплив глобалізації на систему державного управління (теоретико-методологічний аналіз) : монографія. Київ : Вид-во НАДУ, 2007. 567 с.
2. Глобальні тенденції і перспективи: світова економіка та Україна / наук. ред.

В.Юрчишин. Київ: Звіт, 2018. 202 с.
[URL:https://razumkov.org.ua/uploads/article/2018_global_trendns.pdf](https://razumkov.org.ua/uploads/article/2018_global_trendns.pdf).

3. Ситник Г. Національна безпека України: теорія і практика. Київ : Кондор, 2007. 616 с.

4. Храбан І. Система європейської безпеки та напрями військово-політичної інтеграції України до її структур. Київ : Варта, 2005. 544 с

Бояркіна С.О.,
студентка ФМТП
Філіпішина Лілія Михайлівна,
професор, доктор економічних наук
Державний торговельно-економічний університет
м.Київ, Україна

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ: ВІТЧИЗНЯНИЙ ТА МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД

Вступ: Інновації на сучасному етапі розвитку виступають як частина розвитку кожної прогресивної держави. Впровадження інновацій на рівні підприємства дає можливість компаніям задовольнити не тільки зовнішні, а й внутрішні потреби компанії. Рівень розвитку інноваційного сектору держави лежить в основі сталого економічного розвитку. А також надають значні переваги споживачам та бізнесу. Поширення інноваційно-інформаційних технологій призвело до зміни традиційних методів створення та передачі цінності від фінансових установ до економічних агентів. Цей процес спричинив важливі зміни у фінансовому секторі. Розвиток фінансового сектору, включаючи фінансові установи, є ключовим елементом для досягнення сталого соціально-економічного розвитку країни та підвищення її конкурентоспроможності у глобальному масштабі.

Фінансовий сектор має значний вплив на інші галузі економіки, і його розвиток викликає інтерес з боку науки, бізнесу та держави в плані стимулювання впровадження інноваційно-інформаційних технологій у фінансових установах. Аналіз досвіду провідних країн у цьому напрямку надасть можливість визначити та впровадити найкращі світові практики в українській практиці.

Саме поняття « інновації» має досить багато трактувань. На сьогодні немає загальноприйнятого визначення поняття «інноваційно-інформаційні технології» внаслідок різних поглядів в інтерпретації поняття учасниками фінансового сектору, проте аналіз наявних визначень, дає змогу сформулювати достатньо цілісне уявлення про сутність цього явища. Загалом, інноваційний розвиток передбачає постійний розвиток, що полягає в постійній розробці, освоєнні і виведенні на ринок різних нововведень.

Отже, дослідження цього питання є доцільним у умовах світового інноваційного розвитку. Метою роботи є огляд вітчизняного та міжнародного досвіду державного регулювання інноваційного розвитку економіки.

Питання реалізації державою ефективної інноваційної політики в Україні є актуальним протягом усього часу її незалежності. Державні органи неодноразово виносили на розгляд різні програми та концепції розвитку інноваційної діяльності.

Сучасний етап розвитку економіки України характеризується зміною пріоритетів національного прогресу. Так, світове співтовариство в умовах глобалізації суспільних та соціально-економічних процесів визначає відправним фактором суспільного прогресу саме розвиток людини та якісні внески в людський потенціал, по відношенню до яких культура виробництва, продуктивність праці та інші пріоритети вважаються вторинними. Сьогодні, досягнення економічного розвитку шляхом широкомасштабного введення у господарський обіг таких продуктів інтелектуальної праці, як знання, технології, науково-технічні